ta istte temäle sälgä ja sõit kõiksist mööda kes sääl
seisiwa, ja suure kelikse rööksuna nakksi kui mere waimu
näijewa ja kui merewaim kuninga poija näggi sis ütteb
temä. sina tulet mino wasta sõdima sa wõõramaa
kuninga poig. ja kats mino noorempit welje olet sa
jo ärä tapnu, aga minoka sa ei sa wiist nii
hälbsa olema. ja enne ma küsse kas annat tappeltas wai
leppi, aga kuninga poig ütel mis perüst ma sõitsi
sowigiwa sis lepmä nakka. ja parem nakkagi
joosima kes kõwemb pide sõast. se sõna pääle sai
tonti pää meel sest ta arwas joosminsida wõita
ja nakkas joosma kui ma wäesi ja tüsisi temä
jälgi all. sis sõit kuninga poig oma hobesega
kui wälk tontile pääle ja nakkas mõõgaga pääd
ragoma ja hobesega sõkma nii et ta mõne minotiga
kõik tükkites tettü olli. ja kui se kuninga sõa-
wäggi seda näggi sis olli neil suur rõõm tonti sur-
mast. ja se tonti tapja sõit nüüd kui wälk
sõameeste sälga sisse kon kuninga tüttar olli, wõt
temä ümbre saala kinni ja and temale sund.
ning wõt temält sõrmuse ja läts ärä.

Ninck pääle selle tappeluse küsse kuningas omalt
wäggimehelt, nok kas sõrmuse olet saanu. aga temä
ütel. tonti tappi küll mina, ja nii waewa kui
ma se tö pääl olli; olli jo üts ei tijä kes
sõrmuse äräki wõtnu, wiist üts se kedä so tüttär
parembas mino arwas. sis kuts kuningas tütre
ja küsse temält, selle sa sõrmuse anni, aga tüttar
ütles selle ma anni kes mino eest sõdis ja tonti
ärä tap. „nok kas meie wäggimees sis es ole tonti
tapja. kui temäl sõrmust ei ole. ja tüttär ütles,
se es ole sakt meie wäggimees mitte, sest ta olli
hoopis teise näoline, ja sõit kuld hobese seljan.
mes kui tule kirg tulli ja läts ärä ei tijä kotes,
aga meie wäggimeest es näe ma sälon kõik se aig
mitte sugugi.

sis kuts kuningas oma sõawäe ja küsse neilt.
kas teie näije kes tonti tap. ja nemä ütli meie oleme
küll egä kõrd ärä nännu se mehe, aga meie ei tijä
kes ta olli. sis ütles kuningas, se mehe pääle näitaden
nok kas sis se es ole; ja sõamehe ütli kõik kui ütsest
suust, ei seda ei ole meie ütskõrdki nännu olewat
sest se olli küll egä kõrd se üts mees aga hobene
olli egä kõrd esisugune. ja nüüd olli temäl sääne
hobene et ta läikis kui leegitsew tuli. sest sis
se mees se nüsugutse hobese sai. — sis nakkas ka
kuningas kaitsipidi mõtlema. et wõhest es olle
se mino aupärge pleija nüsugune wahwa mees; ja
sis and kuningas oma käsu wälla kes tonti om tapnu
ja sõrmuse saanu se tulgu nüüd pulme pidama
ja oma töö eest palga saama. — sis tulli se mees
kedä enne kuningas hobeste ülembäs olle ütteluu,
se näitas sõrmust, sis ütel kuninga tüttär. jah
se mees olliki se kes meie hirmsa mõrtsuka ärä
tap, ja meid selle käest pääst. sis küsse weel kunin-
gas sõamehist, kas olli se mees, ja nemä ütle
näo poolest om küll se mees kes kõik kolm kõrd om
käünü. ja tont ütel kedä weel wõõramaa kuninga
poojas. aga nüsuendsüt räiwät ja hobest ei ole sakt
temäl. sis ütel kuningas, nok sina armas mees
mine too sis oma kuld-hobene ka siija et meie
näeme ja selle arwamisele ka ütskõrd järge saame,
sis wõt temä poost kuld wile wälla ja puhus nii
kõwaste et kuningliku maajaki warisi. ninck kullane
hobene tulli suure hirmsaga sinnä. sis ütel
kõik rahwas se kuningas esiki. jah tõtteste se
mees om küll se õige sõdija olnu. se om ütle-
mata palga wäärt. — ja kui se endine wõõsjä
seda näggi et asja enämb häste es ole, sis takse
temä sääält ärä minemä nakkata. aga ta wõeti
kinni ninck temä wõõrmise palk olli se. et temä
keha sai neljäl hobsel lakki kisutus.